

Memòries d'un molletà 1900-2000

por Joan Solé Tura

(ve del número anterior)

Mentre a cal Rosenda els alumnes que seguíem estudiant el «batxillerat» en la seva Universitat continuàvem tirant-nos la gibrelleta pel cap, el poble seguia fent la seva vida i els funcionaris de l'Ajuntament, que cobraven la seva setmanada cada tres mesos, estaven molt contents perquè el dia 22 de desembre ja havien cobrat els seus diners per poguer celebrar millor el Nadal que s'apropava. A principis del 1902 es van canviar alguns regidors, com podien ser en Joan Ribot, en Ramon Ros i l'home de cal Llargués que tenia un forn de vendre pa al carrer de la carretera i sempre portava coques de sucre i pinyons als plens de l'Ajuntament. La mistela la portava el regidor Geroni Comadrán, i el tabac en Marià Gali, de manera que si et deien per ser de l'Ajuntament i algú no acceptava, tothom deia que era un ruc de solemnitat. El meu pare mai ho va ser de l'Ajuntament perquè deia que no volia ésser senyalat amb el dit, està clar, però, que mai ningú va dir-li res per ésser-ho. I això que era del partit polític

de l'avi Joan, em sembla que se'n deia Republicà-Monàrquic sense Rei, i no es pagava res per ésser-ne soci, tot el contrari. Als més joves fins els donaven alguna cosa de diners per apuntar-se i l'avi Joan estava molt empenyat en fer-me soci a mi, però la meua mare va contestar que esperéssim una mica, que almenys no tingués de portar la gubrelleta a totes les reunions del partit. I així es va quedar.

Pel maig d'aquell any, va passar un cas extraordinari a tot el país del que se'n va parlar molt, o sia que teníem un rei anomenat Alfonso tretze (quina mala estrugança, noi) que es va casar amb la seva dona que es deia Victoria Eugenia i com que venia d'un país estranger que s'anomenava dels anglesos i no ens coneixia de res (per això va tenir enredada, la pobre dona) el mateix dia del casament i mentre es passejava en una carrossa de cavalls juntament amb l'Alfonso, doncs mira, noi, una persona els va tirar una bomba d'aquestes que ho desfà tot, des de l'alçada d'un balcó i

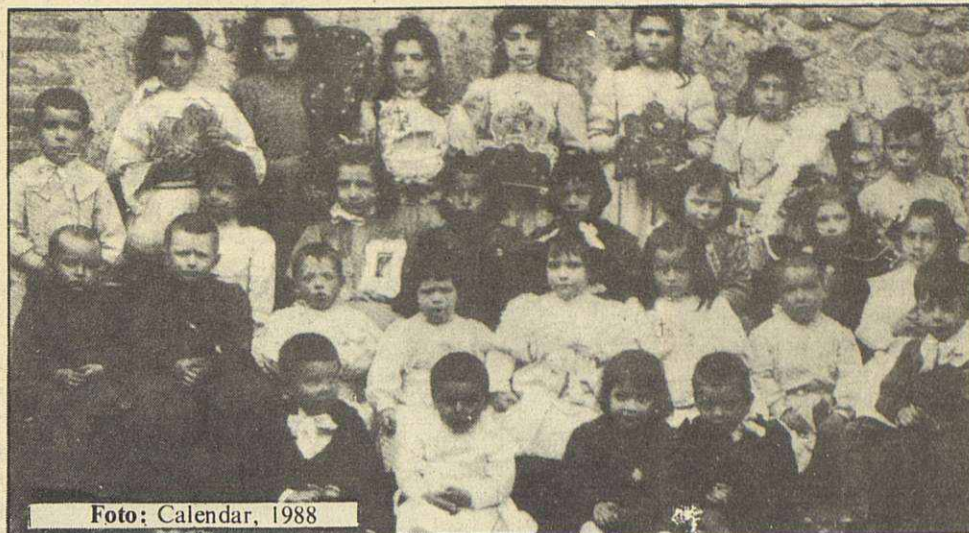

Foto: Calendar, 1988

entre cavalls morts i persones mortes i ferides, n'hi hagué un devasall. El nostre Ajuntament tenia l'intenció d'entregar un regal a les persones més necessitades del poble i als xicots dels col·legis que sabessin més de comptes, llegir i escriure, però en vistes del resultat de la bomba, els diners van anar a parar a una subscripció oberta a Madrid per dir moltes misses pels difunts i ajudar als ferits. De Mollet van sortir 257,45 pessetes en un gir postal firmat per l'Alcalda Narcís Santamaria i com que el que va tirar la bomba es deia Mateu Morral i em sembla que era de Sabadell o dels

voltants, algunes famílies que eren anarquistes com ell, volien que els seus infants fossin batejats amb el mateix nom de Mateu, però el nostre Capellà, en Jaume Fabregat, va negar-se rodonament a semblant intenció, la gent es va dividir en partidaris i contraris i les discussions a dintre els cafès i a fora el carrer, no paraven. A casa del «Perico de cal Menescal» va néixer una nena i com que estaven empenyats en la seva idea, van discutir l'assumpte amb el capellà, aquest va dir que posar el nom de Mateu a una nena no podia ser i en «Perico» que era una llumenera d'intel·ligent, va contestar que llavors

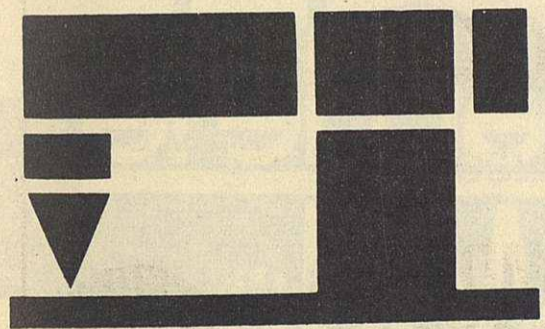
podia posar-li «Mateu-la» i tots en paus.

A casa meua, que de sempre havíem estat una família molt discreta, només es va discutir l'assumpte unes cent vegades i al final, uns que sí i els altres que no, tothom es va posar d'acord. Es van posar d'acord en no discutir-ho més!

Mentrestant a l'Ajuntament s'aprovava el pressupost de l'any passat que fou de 16.604,84 pessetes i encara en van quedar 3.582,85 cèntims per l'any 1902. Per celebrar-ho, en aquell ple, l'home de cal Llargués, endemés de tres coques de sucre i pinyons, també va portar tres pans de pagès per anar a

cal Mennà a fer un bon resspó de pa amb tomàquet, llesques de pernil, llonganissa i conill amb samfaina. Cada regidor va pagar religiosament la seva part corresponent i se'ls va fer una factura per ensenyar-la al veïnat; el meu avi Joan va fer l'impossible per ésser-ne convidat, però al saber que cadascú es tenia de pagar la seva part (una pesseta amb vint cèntims) va contestar que ja s'ho pensaria i va estar més de cinc dies aguantant-se el cap amb les mans mentre s'ho pensava. Al final va venir el doctor Duran a casa meua, perquè tenia la mà dreta enganxada al cap i ningú podia desenganxar-la, sort del metge que va solucionar l'assumpte amb un bon cop de martell, que si no...!

A finals del 1902 es van plantar més acàcies i una parera a les voreres del Torrent Caganell i l'encarregat de fer-ho va cobrar 15,45 pessetes. Era l'home de cal Marimon, més conegut per el «Pillo», que més endavant es cuidaria de vigilar que els nanos no trenquessin els arbres dels carrers. (continuarà)

**RUIZ
GALLO**

**COMPRA-VENTA
DE MAQUINARIA
PARA LA CONFECCION**

Facilidades de pago, 5 años y sin entrada, garantía

de 6 meses. Servicio técnico propio

Todo tipo de máquina especial

Paseo de la Montaña, 88

Tels. 870 78 11 - 840 11 71

08400 GRANOLLERS

SABADOS ABIERTO